

portante concursuri de pian de prestigiu recunoscut (opt la număr!).

Ar fi superfluu să mai relevăm pianistica sa strălucită care nu se ambarasează de nici o dificultate. Pe temeiul acestei stăpîniri suverane a instrumentului, Thiollier își clădește interpretări de înaltă valoare, conforme cu tradiția cea mai bună, cu stilul adecvat fiecărui compozitor, fiecărei lucrări.

Ar mai fi de relevat, de asemenea, că pianistul beneficiază de o cultură cu totul multilaterală — ceea ce îi facilitează prezentarea muzicii, nutrită de acest complex spiritual, în condiții deasupra criticii.

El însuși a făcut, în memoria lui Dinu Lipatti, transcripția a patru piese de Bach, în stilul în care marele nostru pianist interpreta coralele celebre. Reunite sub numele de Pastorală, ele au fost redată cu o puritate rafinată și cu o rară distincție.

Una din piesele de rezistență ale programului a fost Sonata în fa major (K.V.332) de Mozart, lucrare socotită ca făcînd parte din „sonatele dificile” ale compozitorului. Ea este într-adevăr foarte întinsă, de o forță și măreție a concepției care impun prin mijloacele de expresie noi și bogate. Interpretul și-a proiectat atenția în mod egal atît asupra detaliilor cît și asupra ansamblului sonatei. A redat cu multă grație prima mișcare *Allegro*, în ritm ternar ducîndu-ne cu gîndul la un adevărat dans vienez și creînd în finalul mișcării o atmosferă romantică. *Adagio*, lent, calm, a fost desfășurat cu multă cantabilitate iar *Finalul* cu elan, cu insistențe asupra înfățișării cît mai expresive a minunatei teme caracteristice.

Dacă vreodată cineva ar fi putut să nu își dea adeviziunea deplină la muzica lui Scriabin cu noutățile ei de limbaj, cu stilul său armonic complex comporînd agregate de șase și șapte note, cu acele alterațiuni ce-i sînt specifice — Sonata a 5-a, în fa diez major în interpretarea lui Thiollier l-a reconciliat pe deplin cu această muzică. Am savurat acea scriitură, atît de avansată pentru epoca lui Scriabin, și totodată chipul magistral în care interpretul a redat tumultul și pasiunea, avîntul și spiritualitatea aflate în Sonata a 5-a.

Întreaga parte a doua a recitalului a fost consacrată muzicii lui Rahmaninov, cu prilejul aniversării centenarului de la nașterea compozitorului.

Este adevărat, o jumătate de recital, exclusiv Rachmaninov, e cam mult. Ne-a ridicat posibilitatea de a cunoaște și alte aspecte ale artei interpretative a lui Thiollier, ca de pildă chipul cum redă muzica lui Debussy sau Ravel. În schimb am avut unele dintre cele mai populare *Preludii* ale compozitorului (care a fost, cum se știe, și un mare pianist) într-o interpretare de o rară esență lirică și totodată de o nebănuită profunzime. Pianistul a făcut din acestea ca și din *Momentele muzicale*, adevărate mici poeme redată cu întreg fiorul poetic pe care li l-a insuflat compozitorul. Bravura excepțională, atît de diversă, de variată, a lui Thiollier aveam să o apreciem în *Variațiuni pe o temă de Corelli* de Rachmaninov, piesă prezentată în primă audiție. Tehnica variațională a lui Rachmaninov, amintind pe aceea din *Rapsodia pe o temă de Paganini*, a făcut din celebra temă *La Follia* de Corelli o suită policromă, sclipitoare și în permanentă schimbare — interpretul dovedind o artă pianistică de înaltă factură. Recitalul

a fost suplimentat cu Preludiul din Partita no. 4 în mi minor de Bach în transcripția lui Rachmaninov și cu Nocturna (pentru mîna stîngă) de Scriabin. Totul ni l-a arătat pe acest mare artist, care nu are nici 30 ani, drept una dintre cele mai înzestrate personalități ale pianisticii contemporane.

Pianista Marcela Crudeli-Masotti

Pianista Marcella Crudeli-Masotti s-a făcut deosebit de apreciată în urma primului său recital, dat anul trecut la Biblioteca Italiană. Revenind la noi, recent, a interpretat împreună cu violonistul Mihai Constantinescu, un concert de sonate. *Sonata a X-a op. 96, în Sol major* de Beethoven, rămîne, desigur, departe de *Sonata în la („Kreutzer“)*. Dar fără să aibă ardoarea acesteia, interpretii, cîntînd într-un bun echilibru, au reușit să ne intereseze. Relevăm interiorizarea cu care au redat *Adagio*, spiritualitatea din *Scherzo*, precizia și varietatea ritmică din *Final*.

Ca un omagiu adus muzicii italiene: *Introducere și Allegro* de Goffredo Petrassi. Împreună cu Dallapiccola și contemporan cu el, Goffredo Petrassi, fără a putea licita la originalitatea primului, reprezintă totuși una din figurile proeminente ale muzicii italiene de astăzi. Meritul său este — în ciuda influențelor Hindemith, Strawinski — de a fi reînnotat legătura instrumentală a patriei sale, atît de strălucit reprezentată în veacurile XVII și XVIII.

Cei doi interpreți au susținut un dialog foarte animat în *Allegro* menționat, distingîndu-se totodată, în momentele în care rămîneau, să susțină fiecare unele pasaje solistice, cadențiale.

Au trecut apoi cu succes *Sonata* de Franck, dovedind nu numai stăpînirea tehnică a lucrării dar și pătrunderea multiplelor ei sensuri emoționale.

Pianista Crudeli-Masotti este o artistă care dispune de un imens repertoriu. Ea cîntă cu precizie, cu un puternic simț al coloritului armonic și cu o inteligență muzicală care se face repede remarcată. O așteptăm totdeauna, cu deosebire în recitale. Cît privește Mihai Constantinescu, la toate cunoscutele sale însușiri dovedește că e... gata oricînd, avînd totdeauna „sub mînă” o seamă de lucrări solistice și de cameră.

Orchestra de cameră a inginerilor

Una dintre formațiile noastre de amatori, fruntașe, este Orchestra de cameră a inginerilor, statornicită ca atare, cu 15 ani în urmă, la inițiativa dr.-ului inginer Petre Gheorghe, care este și conducătorul ei.

Întocmai ca și medicii, inginerii iubitori de muzică se afirmă, la răstimpuri, în concerte de cameră cu programe studiate cu o seriozitate ce vădește grija pentru lucrul bine pus la punct. Concertul dat în sala Ateneului a confirmat, o dată mai mult nivelul artistic superior al orchestrei, alcătuită din ingineri